

ΜΕΛΛΟΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΑΝΘΟΔΕΣΜΗ

Ο ΚΟΥΡΕΥΣ ΤΗΣ ΣΕΒΙΛΛΗΣ

Κωμικὸν μελόδραμα εἰς πράξεις 3

Τοῦ Μουσουργοῦ

Γ. ΦΟΣΣΙΝΗ

ΠΡΟΣΩΠΑ

Κόμης Ἀλμαβίδα

Μπάρτολος, καθηγητὴς τῆς Ιατρικῆς, κηδεμὼν τῆς
Ροζίνας, κόρης πλουσίας.

Ροζίνα

Φίγαρος, κουρέυς.

Βασίλειος μουσικοδιδάσκαλος ὑπηρέτης

Φιολέλλος, ὑπηρέτης τοῦ Ἀλμαβίδα.

Ἀμβρόσιος » » Βάρτολο,

Βέρθα, γραῖα θαλαμηπόλος τοῦ Βάρτολο

Ἐξούφωνος

Κωμικὸς

Ἐψίφωνος

Βαρύτονος

Βαθύφωνος

Ἐξούφωνος

Βαθύφωνος

Ἐψίφωνος

Εἰς ἀξιωμαμικὸς, εἰς ἀστυνόμος, εἰς σύμβολαιο-
λαιογράφος, στρατιῶται, μουσικοί.

Ἡ σκηνὴ ἐν Σεβίλλῃ.

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ

Ἡ σκηνὴ παριστᾶ πλατεῖαν τῆς Σεβίλλης. Πρὸς τὰ
δεξιὰ ὁ οἶκος τοῦ Δ. Βάρτολο. Ὁ Φιορέλλης εἰσά-
γει διαφόρους μουσικοὺς. Ἀκολουθεῖ ὁ Κόμης
περικεκαλυμμένος μανδύα. Ἡ ἡμέρα ὑποφώσκει.

Ὁ Φιολέλλος προχωρεῖ μετὰ προσοχῆς συνιστῶν καὶ εἰς τοὺς
λοιποὺς νὰ κάμωσι τὸ αὐτὸ. Φθάσας εἰτα εἰς τὰ παράθυρα τοῦ
Βάρτολο διατάσσει τοὺς μουσικοὺς νὰ χορδήσωσι τὰ ὄργανά των
ὅπως συναδεύσωσι τὴν σερενάταν τὴν ὁποίαν ὁ κόμης Ἀλμαβίδα,

ἐπρόκειτο νὰ ψάλλῃ ὑπὸ τὰ παράθυρα τῆς λατρευτῆς του. Ὁ νέος πράγματι ἀρχεται ἄδων ἡδύτατα ὅπως προσελκύσῃ τὴν προσοχὴν τῆς ἑρωμένης του.

Ἄσμα Κόμητος Ἀίμαβίβα.

Ἡ αὐγὴ γλυκοχαράζει
στοῦ οὐρανοῦ τὸ δῶμα
καὶ σὺ κοιμᾶσαι ἀκόμη
ἀγάπη μου γλυκειά.
Ἐύπνια γλυκειά μου ἐλπίδα
καὶ μ' ἐν σου νεῦμα μόνον
ἐλάφρωσε τὸν πόνον
ποῦ ἔχω στὴν καρδιά.

Πλὴν εἰς μάτην φαίνεται ὅτι αὕτη οὐδὲν ἤκουσε καὶ τὰ παραθυρόφυλλα ἐξηκολούθουν νὰ μένουν ἑρμητικῶς κεκλεισμένα.

Ἡ ἡμέρα ἐν τοσοῦτῳ ἐπροχώρει καὶ ὁ κόμης ἀπελπισθεὶς περὶ τῆς ἐπιτυχίας δίδει εἰς τὸν Φιορέλλον βακάντιον διατάσσει αὐτὸν ν' ἀναχωρήσῃ συναποφέρων τοὺς μουσικοὺς-οἵτινες ἐν τούτοις δὲν ἐννοοῦσιν νὰ ἀπομακρυνθῶσιν προτοῦ ἐκφράσῃ τὰς μέχρις ἐνοχλήσεως εὐχαριστίας των.

Κατορθώσας τέλος ν' ἀπαλλαγῇ αὐτῶν, ἐσκέπτετο τίνι τρόπῳ θὰ ἠδύνατο νὰ ἴδῃ τὸν ἀγγελὸν του ὅτε ἀκούει μακρῶθεν φωνὴν ὁλοῦν προσεγγίζουσιν. Μὴ θέλω νὰ ἀποκλυθῆ κρύπτεται ὑπο ἀψίδα ἰνὰ

Ἐμφανίζεται τότε ὁ Φίγαρος ἔχων κρεμασμένην εἰς τὸν τράχηλον κιθάραν καὶ ἄδων ἐν εὐθυμία.

Ἄσμα κουρέως.

Τόπο στὸ Φίγαρω, τόπο παιδιὰ
ἦλθε ἡ μέρα ποῦ ἔχω δολιειὰ
λαλὰ λάλὰ λάλὰ λάλὰ λάλὰ
Νειάτα περίφημα ζωὴ ὠραία
γιὰ ἓνα κουρέα ποῦχει μυαλά.
Ἄ γειά σου Φίγαρω
τὰ πᾶς περίφημα
χαρὰ στὴ τύχη σου
μὲ τὰ σωστά,
Εἰς τὸ ποδᾶρι νύχτα καὶ μέρα
στέκω ὅω πέρα εἰς τὴν δουλειὰ
Φαγι καὶ γλέντι ζωὴ ὠραία
ἀτ' τὸν κουρέα παιὸς τὴν περνᾶ
λαλὰ λάλὰ λάλὰ λάλὰ
Ἐυράφια τσατσάρες νυστέρια
ὄλα μαζὺ στὰ χέρια κρατῶ.
Κι' ἂν ἔχω τύχη καὶ τρονάξει
κἄνας ἀφέντης καμμιά κυρία
μὲ τὴν κυρία τρὰ λάλὰ λάλὰ

μὲ τὸν ἀφέντη τρὰ λάλὰ λάλὰ λά.
Νειάτα περίφημα ζωὴ ὠραία
γιὰ ἓνα κουρέα ποῦ ἔχει μυαλά
ὄλοι μὲ κρᾶζουνε, καὶ μὲ φωνάζουνε
ἄνδρες γυναῖκες, γέροι κοπέλλες
νὰ μὲ ξυρίσης νὰ μὲ κτενίσης
ἄλλος ἀδῆδες νὰ μοῦ κολλήσης
ἀμέσως ἔφθασα, τρέχω σὰν ἄνεμος
θὰ σὰς δουλέψω ὄλους πιστά ὄλους πιστά
ὄλους πιστά

Περιγράφει τὰ ἀγαθὰ τοῦ ἐπαγγέλματός του, τὰς σχέσεις του μὲ τὴν κοινωνίαν τῆς Σεβίλλης καὶ τὴν ἀνάγκην ἣν ὄλοι αἱ κόρραι ἐλάμβανον αὐτοῦ, ὅπως ἀποκατασταθῶσιν ἢ ἐπιτύχουν εἰς τὰς ἑρωτικὰς των συνεντεύξεις. Ἀκούων ταῦτα ὁ κόμης παρουσιάζεται αἰφνης εἰς τὸν κουρέα ἐνῶ ἀναγνωρίζει παλαιὸν του γνώριμον.

Σπεύδει ὅπως τῷ διηγηθῆ ὅτι εὗρισκετο ἐκεῖ σαγηνευθεὶς ὑπὸ τῆς ὠραιότητος κόρης τινος ἣν εἶχεν ἴδει ἐν Πράδῳ ψαλὶ ἧς χάριν ἀφῆκε γονεῖς καὶ πατρίδα. Ὁ κουρέυς τῷ προσφέρει τότε ἀμέσως τὰς ὑπηρεσίας του ὡν κομμωτῆς καὶ κουρέυς τοῦ δόκτορος Βάλτολο κηδεμόνος τῆς νεάνιδος ἣν ὁ κόμης ἀγαπᾷ.

Τὴν στιγμὴν ἐκεῖνην ἐμφανίζεται ἐπὶ τοῦ ἐξώστου ἡ Ροζίνα. Βλέπει τὸν νεανίαν καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ τῷ δώσῃ ἐπισκεπτήριόν τι τὸ ὁποῖον ἐκράτει ἀεὶ ἀνὰ χεῖρα. Καταλαμβάνεται πλὴν παρὰ τοῦ Βάρτολο, ὅστις τὴν ἐρωτᾷ τι ἦτο ἐκεῖνο. Ἐκείνη τῷ ἀπαντᾷ ὅτι ἦσαν αἱ λέξεις μελωδίας τινὸς τῆς «Ἀνωφελοῦς προφυλάξεως» ἐνὸς νέου μελοδράματος, Ρίπτει εἶτα ἐκουσίως τὸ ἐπισκεπτήριον κάτωθεν τοῦ ἐξώστου καὶ ἀποστέλλει τὸν δόκτορα νὰ τὸ περισυλλέξῃ ἐνῶ ταυτοχρόνως ποιεῖ νεῦμα τῷ νεανίᾳ ὅπως σπεύσει νὰ τὸ ἀναλάβῃ αὐτός.

Ἐκεῖνος πράττει κατ' ἐπιθυμίαν τῆς ἀφίνων τὸν δόκτορα νὰ ἀναζητῇ εἰς μάτην.

Τὸ ἐπισκεπτήριον ἀνήγγελεν τῷ νεανίᾳ ὅτι ἡ Ροζίνα ἐπιθύμει νὰ μάθῃ τὸ ὄνομα τοῦ ἀνθρώπου ὅστις τόσον μέγα ἐνδιαφέρον δι' αὐτὴν ἐδείκνυεν καὶ ὅτι ἐὰν τῇ ἀποδείκνυε ὅτι αἱ προθέσεις του ἦσαν καλὰ εὐχαρίστως θὰ ἐδέχετο τὴν συνδρομὴν του ὅπως ἀποφύγῃ τὴν τυραννίαν τοῦ κηδεκόνος τῆς.

Ὁ Φίγαρος μανθάνει ἐπίσης τῷ κόμητι ὅτι ὁ Δόκτωρ Βάρτολος, ἦτο ὑποπτος, φιλάργυρος, γέρων κομφεῶμενος, ὅστις ὅπως οἰκειοποιηθῆ τὴν περιουσίαν τῆς Ροζίνας εἶχε βιάλει κατὰ νοῦν νὰ τὴν νυμφευθῆ.

Τοῦτο ἄλλως τε ἐπιβεβαιῶσιν αὐτὸς αὐτός ὁ δόκτωρ ὅστις ἀναχωρῶν λέδει ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν θύραν ὅτι ἐὰν ὁ Δὸν Βασιλίλειος ἐπιτρέψῃ νὰ τὸν ἀναμείνῃ ὅπως τελειώσῃ τὰς διατυπώσεις τοῦ γάμου.

Ὁ κόμης ζητήσας πληροφορίας παρὰ τοῦ Φίγαρο περὶ τοῦ Δὸν Βασιλείου, μανθάνει ὅτι ἦτο ὑποκριτής, αἰώνιος ἀπένταρος καὶ ἐπαγγε-

λόμενος τὸν μουσικοδιδάσκαλον ἔχων καὶ τὴν Ροζίαν ὡς μαθήτριαν.
 Ζητοῦσιν εἶτα μέσον ὅπως πληροφορήσωσι τὴν κόρην τὸ ὄνειμα τοῦ
 κόμητος χωρὶς ἐν ταύτῃς νὰ ἀποκαλύψουσι καὶ τὴν εὐγενῆ καταγωγὴν
 του. Ὁ Φίγαρος βλέπων τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὴν Ροζίαν ὀπισθεν βε-
 ράνδας συμβουλεύει τὸν νεανίαν νὰ ψάλλῃ ἀσμάτιον καὶ πρὸς τοῦτο τῆ
 δίδῃ καὶ τὴν κιθάραν του.

Ὁ κόμης ἐκτελεῖ τὴν συμβουλὴν τοῦ κουρέως καὶ ἀρχεται ἄδων
 μελωδίαν δι' ἧς ἐκφράζει τὸν ἔρωτά του καὶ δι' ἧς προσφέρει τῇ κόρῃ
 καρδίαν ἀνθρώπου ἀν οὐχὶ πλουσίου, εἰλικρινῶς τοῦλάχιστον ἀγαπῶντος.

ᾠσμα Κόμητος.

Ὁ ἔρκατός σου ὁ νέος Λινδῶρος
 τῆς γῆς ταύτης πτωχὸς ὁδηπῶρος
 δὲν ἔχει πλοῦτη γὰρ νὰ σοῦ προσφέρει
 ἀλλ' ὅμως κατέχει γλυκὸ περιστέρι
 θερμὴν τὴν καρδίαν
 ἣτις πάλλει, στενάζει ὦϊμε !
 γὰρ νὰ ἀκούτῃ προσμένουσα Σέ.

Ἡ Ροζίνα φαίνεται: σαγηνευομένη ὑπὸ τοῦ ἀσματος καὶ ψάλλει.

Ροζίνα

Σάγαπᾷ ἡ καυμένη Ροζίνα
 ὅτε αἴφνης ἀποσύρεται τοῦ ἐξώστου, ὡς ἐὰν εἶχε κληθῆ ἔσθην παρά
 τινος. Ἄ κόμης ἐν τοσούτῳ ἐπιμένει ζητῶν μέσον ὅπως εἰσέλθῃ εἰς τὸν
 οἶκον τῆς λατρευτῆς του. Ὑπόσχεται πρὸς τοῦτο εἰς τὸν Φίγαρον ἄφθο-
 νον χρυσίον. Ἐκεῖνος δὲ ἐπὶ τῇ σκέψει τῶν ὠραίων δουβλωνίων τὰ
 ὅποια θὰ ἐλάμβανε συμβουλεύει τὸν νεανίαν νὰ ἐνδυσθῇ ὡς στρατιώτης
 τοῦ συντάγματος τὸ ὅποιον θὰ κατέφθανεν τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἰς Σε-
 βίλλην καὶ νὰ ἔλθῃ νὰ ζητήσῃ δωμάτιον δι' ἐνοικίαισιν εἰς τὸν οἶκον τοῦ
 δόκτορος. Δίδουσι συνέντευξιν εἰς τὸ κουρεῖον καὶ ἀπέρχονται ἄδοντες.

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

Δωμάτιον ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Δὸν Βάρτολο.

Ἡ Ροζίνα κρατοῦσα ἐπιστολὴν ἀνὰ χεῖρας ἀναμνησκεται μετὰ
 θέρμης τοῦ νεανίου ἐκείνου ὅστις τῇ εἶχε ἐκδηλώσει τὸσον θερμὸν ἐν-
 διαφέρον.

ᾠσμα Ροζίνας

Πρὸ ὀλίγου μιὰ φωνὴ
 μοῦ ἔχει σχίσει τὴν καρδιά.

Ἡ καρδιά μου ἔχει πληγεῖ
 γὰρ τὸν Λινγῶρον τριφερά.
 Ναὶ δικός μου θὰ γενῆ
 τὸ ὄρκισθην καὶ τοῦτο ἀρκεῖ !
 Ἐγὼ εἶμαι ὑπήκοος εὐπυθεστάτη
 γλυκεῖα ἔρωμένη ταπεινωτάτη
 μὲ διευθύνουν μὲ κυβερνοῦν μὲ κυβερνοῦν
 Ἄλλ' ἂν μὲ ἐγγίξουνε ἐκεῖ πού δίδει
 πόνον στὸν ἔρωτα
 Γίνομαι φεῖδι καὶ δὲν ἀφίνω.
 νὰ μὲ γελοῦν, νὰ μὲ γελοῦν.

Θέλει νὰ τῇ ἀπαντήσῃ, ἀλλὰ δὲν εὐρίσκει τὸν κατάλληλον ἀνθῶ
 πον ὅπως ἀποστείλῃ τὴν ἀπάντησιν. Ἐνθυμεῖται αἴφνης τὸν Φίγαρο
 καὶ ἀποφασίζει ὅπως τὴν χρησιμοποιήσῃ ὡς ὄργανόν της.

Ὁ κουρεὺς εἰσερχόμενος τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀπαλάσσει αὐτὴν
 τοῦ κίπου τοῦ νὰ τρέχῃ πρὸς ἀναζήτησίον του. Ἦλθαί ἐτοίμη νὰ τῇ ἀναγ-
 γείλῃ τὴν αἴτησίν της, ὅτε τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐμφανίζεται ὁ δόκτωρ
 Βάρτερος. Ὁ ἠλίθιος γέρων, ὅστις τοὺς πάντας ζηλοτυπεῖ, ζητεῖ νὰ
 μάθῃ περὶ τινος ὀμίλου ἢ Ροζίνα μετὰ τοῦ κουρέως. Ὁ Ἀμβρόσιος
 καὶ ἡ Βέρθα οἱ ὑπηρεταὶ του πρὸς οὓς ἀπευθύνεται δὲν δύνανται πλὴν
 νὰ τὸν εὐχαριστήσωσι.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰσέρχεται ὁ Δὸν Βασίλειος πρὸς ἐν ὃ δόκτωρ
 ἀγγέλλει ὅτι εἶναι ἀποφασισμένος, ὅπως τὴν ἐπαύριον γίνῃ σύζυγος τῆς
 Ροζίνας.

Ἐκεῖνος ἐκ μέρους του τὸν πληροφορεῖ περὶ τῆς ἐν Συβίλλῃ πα-
 ρουσίας τοῦ κόμητος Ἀλμυβίδα, πρὸς ἐν ἣ Ροζίνα ἔτρεφε κρύφιον
 αἰσθημα.

Ζητοῦσιν ἀμφότεροι μέσον ὅπως ἀπάλαχθῶσι τοῦ ὀχληροῦ τ.ύτου
 ἀντιπάλου καὶ ὁ Δὸν Βασίλειος ἀποφασίζει ὅπως ἐπιτύχωσι τοῦτο διὰ
 τῆς μεθόδου τῆς συκοφαντίας.

ᾠσμα Δὸν Βασιλείου

Ἡ συκοφαντία εἰς ἀεράκι
 ὡσὰν αὐρα λεπτὸν εἶν' ἄκρον
 ἀνεπαίσθητον ἀρχίζει
 κάτι τι νὰ ψυθιρίζῃ
 Ἐν βαθεῖα σιωπῇ
 Πλὴν κατόπιν, κατ' ἔλιγον
 τὸ ψυθίρισμα αὐξάνει
 καὶ στ' αὐτιά τοῦ κόσμου χύνει
 ἕνα ἕνα μετρημένα
 κάτι λόγια μπερδεμένα
 ποῦ ἀρχίζει τῶν ἀνθρώπων
 νὰ φουσκώνῃ ἡ κεφαλὴ

ἀπ' τὸ στόμα ἔξω θγαίνει
καὶ ὁ θόρυβος αὐξάνει
δυναμώνει δίχως κόπον
καὶ πετᾷ σὲ κάθε τόπον
ὁμοιάζει παρ' ἐλπίδα καὶ μὲ δίχως καταγιγίδα
τοῦ τὰ δάση συνταράσσει, καὶ καθεὶς μᾶς φρικτᾷ
Τέλος δὲ ἀφοῦ γυρίσει καὶ τὰ ὠάνκα πλυμμυρίσει
συγκεντροῦται καὶ θυμώνει
καὶ θροντᾷ ὡσὺν κανόνι
σκοτινιάζει τὸν αἰθέρα. πληρεὶ κρότον τὸν ἀέρα
καὶ τὰ πάντα πυρπολεῖ.
Τότ' ὁ συκοφαντημένος. ἀπελπις καταραμένος
φεύγει τοῦ καινοῦ τὴν ράβδον καὶ τὸν πνίγει ἢ ὀργή.

Ἐπειδὴ ὅμως τὸ μέσον τοῦτο ἀπήτει ὀπισθόποτε καιρὸν ὁ Δὸν Βάρτολο, λέγει εἰς τὸν Βασιλεῖον ὅτι προτιμᾷ νὰ ὑπάγουν ἀμέσως εἰς τὸ παπαπλεύρωσ δωματίον καὶ νὰ κάμωσι τὰ σχετικά συμβόλαια διὰ τὸν γάμον του μετὰ τῆς Ροζίνας.

Ὁ Φίγαρος ὅστις εἶναι κρυμμένος ὀπισθεν τῶν παραπετασμάτων ἀκούει πάντα ταῦτα καὶ τὰ ἀναγγέλει εἰς τὴν κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν εἰσερχομένην Ροζίνα.

Ἡ νεανίς γελᾷ μᾶλλον ἐπὶ τῇ εἰδήσει ταύτῃ καὶ ἐρωτᾷ τὸν κουρέα ποῖος ἦτο ὁ νέος μεθ' οὗ συνομιλεῖ πρὸ ὀλίγου ὑπὸ τὰ παράθυρα τῆς.

Ἐκεῖνος τῇ ἀπαντᾷ ὅτι ἦτο ἐξάδελφός του, μόλις περατώσας τὰς σπουδὰς του, ὅστις ὅμως ἦτο δυστυχέστατος ὡς ἀγαπῶν κόρην τινὰ ἀφ' ἧς δὲν ἐγνώριζε ἂν ἀντεγοσπᾶτο.

Ἡ Ροζίνα δεικνύει μέγα ἐνδιαφέρον καὶ μανθάνει τέλος ὅτι αὐτὴ εἶνε ἡ κόρη ἐκείνη.

Συμβουλῇ τοῦ κουρέως ἀποφασίζει νὰ ἀποστείλῃ τὴν ἐπιστολὴν ἣν εἶχε γράψῃ τὸν ἐγχειρίζῃ λοιπὸν εἰς τὸν κουρέα ὅπως τὴν κομίσει πρὸς τὸν νεανίον.

Μετὰ τὴν ἀεαχώρησιν τοῦ Φίγαρο παρουσιάζεται ὁ Δόκτωρ βλέπει τὰ φύλλα τοῦ ἐπιστολικοῦ χάρτου ἔλλείποντα, τὴν γραφίδα ἀκόμη βρεγμένην καὶ ὑποψιάζεται τι. Ἡ Ροζίνα κασορθώνει ὅμως νὰ δικαιολογηθῇ λέγουσα ὅτι εἶχε χρησιμοποιεῖ τὸν χάρτην ὅπως τυλίξει γλυκύσματα διὰ τὴν σύζυγον τοῦ κουρέως....

Κτυποῖν αἴφνης εἰς τὴν θύραν. Ἀνοίγει ἡ Βέρθα καὶ εἰσέρχεται ὁ Κόμης ἐνδεδυμένος ὡς στρατιώτης τοῦ ἵππικοῦ. Ζητεῖ τὸν Δόκτορα, τοῦ ὁποίου παρουσιάζομένου, προσποιεῖται ὅτι δὲν δύναται νὰ προφέρῃ τὸ ὄνομα. Παρατηρεῖ δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ μήπως ἴδῃ τὴν Ροζίναν ἥτις μετ' ὀλίγον καταφθάνει. Τὴν πλησιάζει τότε καὶ κρυφίως τῇ λέγει ὅτι αὐτὸς εἶνε ὅστις εἶχε ψάλλει ὑπὸ τὰ παράθυρα. Ἐκείνη τῷ συνιστᾷ μεγάλην προφύλαξιν.

Ἀποτεινόμενος ὁ κόμης πρὸς τὸν Δόκτορα, ζητεῖ στέγην, αὐτὸς

ὅμως θέλει νὰ τὸν ἐκδιώξῃ. Ὁ νεανίας ἀνθίσταται συμπλεκόμενος μετὰ τοῦ Δόκτορος.

Τὴν στιγμήν ἐκείνην κτυποῖν εἰς τὴν θύραν καὶ εἰσέρχεται πλῆθος στρατιωτῶν.

Ὁ Δὸν Βάρτολος κατηγορεῖ τὸν κόμητα ὡς θελήσαντα διὰ τῆς βίας νὰ καταλύσῃ εἰς τὸν οἶκον του. Ὁ ἀξιωματικὸς τότε διατάσσει ὅπως συλληφθῇ ὁ νεανίας.

Ἐκεῖνος ὅμως καλεῖ κατὰ μέρος τὸν βαθμοφόρον καὶ τῷ παρουσιάζει φύλλον χάρτου. Ἀμέσως τότε ἀφίεται ἐλεύθερος πρὸς μεγάλην ἐκπληξιν τῶν παρισταμένων οἵτινες οὐδὲν ἔννοοῦσι.

ΠΡΑΞΙΣ ΤΡΙΤΗ

Σπουδαστήριον ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Δὸν Βάρτολο.

Ἔδραι, κλειδοκυμβάλον, μουσικὰ βιβλία.

Ὁ Δὸν Βάρτολος, μόνον σπάζει τὴν κεφαλὴν του μὴ δυνάμενος νὰ ἐννοήσῃ ποῖος ἦτο ὁ στρατιώτης ἐκεῖνος. Τὰ πάντα ὑποψιάζεται. Κτυποῖν εἰς τὴν θύραν αἴφνης εἰσέρχεται ὁ κόμης μετημφισμένος εἰς μουσικοδιδάσκαλον Ἡ μορφή του μένει ἀγνωστος εἰς τὸν Δόκτορα, εἰς ὃν παρουσιάζεται ὡς μαθητῆς τοῦ Δὸν Βασιλείου. Ἐχει δὲ ἔλθει ἐκεῖ ὡς ἀναπληρωτῆς τοῦ διδασκάλου τοῦ ὅστις ἀφίεται. Ὁ Δόκτωρ θέλει νὰ σπεύσῃ εὐθὺς ὅπως ἴδῃ τὸν φίλον τοῦ ἐμποδίζεται πλὴν παρὰ τοῦ νεανίου ὅστις προσθεῖ ὅτι καὶ ἄλλη αἰτία τὸν φέρει ἐκεῖ.

Εἶχε πέσει εἰς τὰς χεῖρας του ἐπιστολὴ τῆς Ροζίνας πρὸς τὸν κόμητα, αὐτὸς δὲ ὅπως κατορθώσῃ νὰ μῶθῃ παρὰ τῆς κόρης ἄλλο δὲν ζητεῖ ἢ νὰ ἀντικαταστήσῃ τὸν διδάσκαλον σήμερον εἰς τὸ μάθημα τῆς μουσικῆς.

Ὁ Δόκτωρ ἀμέσως δέχεται καὶ σπεύδει ὅπως καλέσει τὴν κόρην ἣτις μετὰ χαρᾶς βλέπει τὸν ἀντικαταστάτην τοῦ Δὸν Βασιλείου, ἀναγνωρίζουσα ἐν αὐτῷ τὸν ἄνθρωπον, ὃν ἠγάπα. Κάθονται ἄμφότεροι πρὸ τοῦ κλειδοκυμβάλου καὶ τὰ λέγουσ σιγά, σιγά ἐνῶ ὁ Δὸν Βάρτολος ἀκροᾶται μακρόθεν.

Τὴν στιγμήν ἐκείνην προσέρχεται καὶ ὁ Φίγαρος ζητῶν νὰ κείρῃ τὴν γενειάδα τοῦ Δόκτορος. Μετὰ πολλὰς ἀντιστάσεις κατορθεῖ νὰ τὸν καταπέσῃ.

Αἴφνης ἐμφανίζεται ὁ Δὸν Βασιλεῖος καὶ ὁ γέρον ἀνόητος σπεύδει πρὸς αὐτὸν παρὰ τὰς φωνὰς τοῦ κουρέως.

Ὁ κόμης εὐρίσκει τώρα ἑαυτὸν περιπλεγμένον, δὲν χάνει ὅμως τὴν ἐτοιμότητα τοῦ πνεύματος καὶ παρατηρῶν καλῶς τὸν μουσικοδιδάσκαλον προσποιεῖται ὅτι τρομάζει μὲ τὴν μορφήν του ἣτις ἐδείκνυε φοβερὰν ἀσθένειαν. Ἐγχειρίζῃ λοιπὸν αὐτῷ βαλάντιον ὅπως ἀγοράσῃ φάρμακα καὶ τὸν συμβουλεύῃ νὰ σπεύσῃ εὐθὺς ὅπως κατακλιθῇ. Ὁ Δὸν Βασιλεῖος ὅστις μόνον τὸ βαλάντιον λαμβάνει ὑπ' ὄψει του ἀπέρχεται ὅπως ἐκτεπέσῃ τὴν συμβουλὴν τοῦ κόμητος.

Ὁ Φίγαρος ἄρχεται ξυρίζων τὸν Δόκτορα, ἐνῶ ἐν τῇ μεταξὺ κόμης πείθει τὴν Ροζίναν ὅπως τὴν νύκτα τὸν ἀκολουθήσῃ κρυφίως ἐγκαταλείπουσα τὸν οἶκον τοῦ Δόκτορος.

Ἡ σκηνὴ μεταφέρεται εἰς τὸ δωμάτιον μὲ τὰς κινκλίδας ὡς ἐν τῇ πρώτῃ πράξει.

Ὁ Δὸν Βάρτολος εἰσάγων τὸν Δὸν Βασίλειον τῷ ἀγγέλλει ὅτι ἀπόφασις ἔχει ὅπως αὐτὸ τοῦτο τὸ ἐσπέρας κάμει τὰ συμβόλαια τοῦ γάμου μὲ τὴν Ροζίναν. Κατωρθώνει δὲ νὰ καταπέσῃ καὶ ταύτην, ὅτι ὁ κουρεὺς μετὰ τοῦ νεαροῦ μουσικοδιδασκάλου σκοπὸν ἔχουν νὰ τὴν παραδώσωσιν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Ἀλμαβίλα.

Ἡ νεανὺς τρομάζει καὶ πληροφορεῖ τὸν Δόκτορα, ὅτι κατὰ τὴν νύκτα θὰ ἤρχοντο οἱ δύο αὐτοὶ ἀπατεῶνες ὅπως τὴν ἀπαγάγῃσι. Ὁ Δόκτωρ ἀποφασίζει λοιπὸν νὰ προφυλαχθῇ τὸ καλλίτερον.

Ἦξω εἶναι νύξ. Ἀνοίγει τὸ παράθυρον καὶ ἡσυχῶς εἰσέρχονται ὁ Φίγαρος καὶ ὁ κόμης κεκαλυμμένοι μανδύα. Εὐρίσκουσι τὴν Ροζίναν ἣτις ὅμως ἀπωθεῖ τὸν ἰεὸν ἀποκαλεῖσα αὐτὸν ἀπατεῶνα. Ἐκεῖνος τότε ἀποκαλύπτει ἑαυτὸν ὡς τὸν Κόμητα Ἀλμαβίλα καὶ ἡ κόρη ἀποφασίζει νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ.

Ἐτοιμάζονται νὰ ἀναχωρήσωσι ὅτε ἐμφανίζεται ὁ Δὸν Βασίλειος καὶ ὁ συμβολαιογράφος, ὅπως κάμῃ τὰ συμβόλαια τοῦ γάμου τοῦ Δόκτορος μετὰ τῆς Ροζίνας. Ὁ κουρεὺς ὅμως φίλος τοῦ συμβολαιογράφου παρουσιάζει τὸν Κόμητα ὡς τὸν ὑπερήφανον γαμπρὸν καὶ ἐπισημαίνει νὰ ἐτοιμάσῃ τὰ σχετικὰ ἔγγραφα.

Ὁ Κόμης ἐν τῇ μεταξὺ δι' ἀπειλῶν πείθει τὸν Δὸν Βασίλειον νὰ ὑπογράψῃ ὡς μάρτυς μετὰ τοῦ κουρεῦς.

Ὁ Δόκτωρ Βάρτολος εἰσερχόμενος τὴν στιγμὴν ἐκείνην εὐρίσκεται πρὸ τετελεσμένων γεγονότων καὶ οὐδὲν τῷ ὑπολείπεται πλέον νὰ κάμῃ.

Ὁ Φίγαρος οὐδὲν τὸ φανάρι ὡς μὴ ἔχων πλέον νὰ κάμῃ τι πάντες εὐχονται εἰς τὸ νεαρὸν ζεῦγος νὰ εἶναι μαζύ των πάντοτε πίστις καὶ ἔρωσ.

Φίγαρος

Ἄχ πάντα θὰ θυμοῦμαι
τέτοιαις γιορτῆς τὴν χάρι
θὰ οὐδὲν τὸ φανάρι
δουλειὰ δὲν ἔχω πειά.

Πάντες

Μαζύ σας πίστις καὶ ἔρωσ
νὰ εἶναι κ' ἡ χαρά.

Τ Ε Λ Ο Σ